

[Svend Kaugaard.]

priserne, den stærke prisstigning i fiskernes udgifter, det er den ret pludselige kvoteringsordning, som man ikke har kunnet forudse i investeringerne, og som betyder, at man ikke er i stand til at arbejde sig ud af de øjeblikkelige økonomiske vanskeligheder. Endelig er det de andre landes støtteordninger, der giver danske fiskere og også i høj grad dansk fiskeindustri urimelige konkurrencevilkår.

Det er disse og flere andre sammenstående omstændigheder, der har skabt den meget vanskelige situation, som man godt kan forstå gør dem, der er stærkest berørt af den, fortvivlet. Hvad kan vi da gøre? Jeg er enig med den sidste taler i, at nogen patentløsning findes der jo ikke, men der er mange forskellige ting, der kan ses på. Det klares ikke ved at fiske løs. Hr. Erlendsson sagde i Radiotinget, at man skulle fjerne restriktionerne, lade fiskeriet være et frit erhverv og blot lade fiskerne fange, som det passede dem. I dag er løsningen her blevet en anden, nemlig fremskridtspartiets universalløsning af alle samfundsproblemer: indkomstskattens fjernelse.

Vi har fået advarsler fra biologerne, og disse advarsler kan man ikke uden videre sidde overhørig; det tror jeg i øvrigt heller ikke fiskerne ønsker at gøre. Biologer kan tage fejl, men meget tyder på, de i betydelig grad har ret. Havets rigdom er ikke ubegrænset, og det er også afgørende for erhvervet, at der sker en regulering, så bestanden ikke svækkes. Regulering ved nationale beslutninger løser ikke sagen, ganske uanset hvilken sømilegrænse vi får. Internationale aftaler er nødvendige, og det er i Danmarks og i fiskerierhvervets interesse, at disse internationale aftaler findes. De kan være mere eller mindre retfærdige, det kan også være svært at få alle til at overholde dem, som man ser, og man har i høj grad på det internationale marked mærket, at enhver er sig selv nærmest i denne sag.

Hr. Erlendsson sagde, at der har været svage forhandlere. Det er en meget let måde at komme om ved tingene på; det er ikke mit indtryk, at årsagen ligger her. Men der er behov for en langtidsklaring. Vi har behov for at vide noget mere om de fremtidige muligheder, og hvis det skulle føre til, at det hidtidige fiskeri ikke kan opretholdes som

nu, må vi ind i overvejelser om, hvordan man på en rimelig måde er i stand til at tilpasse erhvervets udøvende antal til erhvervets muligheder, og jeg vil gerne understrege, at for mig er den mest urimelige form for en sådan tilpasning konkurrer.

Den øjeblikkelige situation klares heller ikke ved ulovlige blokader. Blokaderne må stemples som ulovlige. De giver en forøgelse af de uheldige virkninger både for fiskeindustrien, som har det temmelig katastrofalt i forvejen, for de tusinder af ansatte, for de handlende, for samfundets økonomi som helhed, og det er også betænkeligt, at man påtvinger andre dele af fiskeriet vanskeligheder herigennem.

Vi så i Bækkelund, hvordan fremskridtspartiet var tidligt på pletten til at anklage de fysiske blokader. Jeg synes, det ville være rimeligt, om hr. Erlendsson eller en anden fra fremskridtspartiet her i dag gjorde rede for deres syn på havneblokader. Jeg mener, det er meget vigtigt at få forhandlingerne i gang. Alle parter i sagen må tvinge sig selv ind i saglige forhandlinger om den bedst mulige løsning. Jeg tror, det er muligt, for jeg mener, vi har erfaring for, at fiskerne er ræsonnable og saglige forhandlingspartnere, og det var jo rart, om man nu ligesom kunne gøre sit til at normalisere forholdet netop for at få forhandlingerne i gang.

Jeg vil gerne ridse nogle få punkter og principper op, som det radikale venstre mener bør indgå i sådanne forhandlinger. For det første det princip, at de internationale aftaler er nødvendige, og at Danmark er nødt til at holde dem. For det andet at vi må gøre alt for også at få andre lande til at holde aftalerne. For det tredje at vi må gøre alt for at sikre Danmark størst mulig andel i kvoterne. Jeg kan forstå, der ikke er stor uenighed imellem erhvervet og ministeren om den fordelingsnøgle, der skal anvendes. Vanskeligheden er jo at få de andre nationer til at anerkende fordelingsnøglen. For det fjerde at man skal gøre alt for at fjerne de nationale støtteordninger både inden for EF-området og i lande udenfor. Jeg tænker ikke mindst på Canada og Norge, og det kunne jo være, regeringen skulle overveje at nævne spørgsmålet for Norge ved den kommende Nordisk Råds session. For det femte vil jeg gerne ligesom hr. Koføed bede